

XIX MIEDZYNARODOWY FESTIWAL SZTUKA ULICY

Otwarcie festiwalu 1 lipca 2011 godz. 21.00

Compagnie Malabar (Francja), „Helios II”

Parada ul. Kasprowicza, start – stacja metra Stare Bielany, finał - stacja metra Słodowiec, godz. 21.00 do 22.30

Compagnie Malabar to jeden z najbardziej uznanych francuskich teatrów plenerowych, łączący sztukę ulicy ze współczesnym cyrkiem i muzyką na żywo. Od początku swojego istnienia, czyli od 1981 r. zespół konsekwentnie odrzuca wszelkie zamknięte przestrzenie, tworząc przedstawienia „pozostające w nieustannym ruchu”, których głównym priorytetem jest interakcja z publicznością. Znakiem rozpoznawczym teatru są efektowne akrobacje cyrkowe i pokazy pirotechniczne, ale przede wszystkim gigantyczne konstrukcje na kołach płynnie przemieszczające się pośród zgromadzonych tłumów. Malabar opowiada swoje historie poprzez obrazy, bez użycia słów, kreując niezwykle sugestywne i malownicze „wszechświaty” rodem z fantastycznych snów.

Grupa powstała na wybrzeżu śródziemnomorskim południowej Francji i po wielokrotnych zmianach siedziby (Montpellier, Lunel) w marcu 2001 r. osiadła w Quai des Arts Sommières, w Gard. Złożona jest z artystów z całej Europy – aktorów, cyrkowców, plastyków, pirotechników, a także specjalistów od dźwięku, oświetlenia i video. Bardzo ściśle współpracuje z teatrami: Compagnie des Quidams, Les Plasticiens Volants, Théâtre de l'Éléphant vert oraz Compagnie Transe Express.

Artyści poza udziałem w przedstawieniach zajmują się także pracą szkoleniową. Podczas zagranicznych wojaży zespół prowadził warsztaty w Hiszpanii, Kolumbii, Wielkiej Brytanii, Belgii, Izraelu, Meksyku, Kanadzie, Zjednoczonych Emiratach Arabskich, Kosowie, Macedonii i Wenezueli. W siedzibie teatru działa szkoła cyrkowa dla ponad 400 studentów.

„Malabar” występuje wszędzie, przez cały rok, na całym świecie, przed widowniami w każdym wieku, liczącymi nierzadko powyżej 10 000 widzów. W ciągu 30 lat działalności grupa odwiedziła 45 krajów świata, a pośród najważniejszych imprez, w których Malabar wziął udział znalazły się m.in.: obchody stulecia Wieży Eiffla, Paryż, (1989), Olimpiada zimowa w Albertville (1992), 25-lecie BBC Radio 1, Birmingham (1994), Black and White Ball, San Francisco (1997), Festiwal ‘Juste Pour Rire’, Montreal (2000), Expo International, Saragossa (2008), Singapurski Festiwal Sztuki, Singapur (2009), obchody dwóchsetlecia niepodległości Zielonego Przylądka (2010). W Polsce zespół był gościem festiwalu Malta w Poznaniu oraz uświetnił (wraz z teatrem KTO oraz Les Plasticiens Volants) otwarcie Mostu Siekierkowskiego w Warszawie.

Założycielem i dyrektorem artystycznym teatru Malabar jest Sylvestre Jamet – autor 19 spektakli zespołu.

Helios II to wielkie widowisko plenerowe składające się z dwóch części – parady i spektaklu stacjonarnego. Powstało z inspiracji egipską legendą opowiadającą o narodzinach świata. Helios, gigantyczny bajkowy owad był świadkiem tych wydarzeń i przybył aby zrelacjonować mieszkańcom miasta fantastyczną historię. Według mitycznych przekazów u źródeł powstania świata stało stworzone z chaosu jajo, które przemieniło się w Gwiazdę – Słońce.

Parada – złoty 24-metrowy twór z metalowymi szczypcami posuwa się w rytm muzyki elektronicznej, a wokół artyści cyrkowi składają mu hołd w teatrze cieni i świateł. Procesję prowadzą aktorzy na szczudłach. podczas gdy kilkunastu akrobatów wprawia w ruch poszczególne części wielkiej konstrukcji. „Dziwni nieśmiertelni, czciciele słońca ożywiają

pochód niesamowitą mocą i mitycznymi czynami bohaterskimi, odpędzając ciemność, ciszę i ciemną noc” – czytamy w programie. Wszyscy zmierzają w stronę światła.

Spektakl – surrealistyczne przywołanie narodzin Słońca, aż do jego znalezienia się w zenicie. Słowo, odwieczny chaos, przynosi jajo, z którego wykluwa się słoneczna gwiazda. Wielki kapłan objaśnia, w jaki sposób Słońce przekształca się podczas swego obrotu, przyjmując rozmaite formy: gigantycznej modliszki, skaczącego żołnierza czy boga-dziecko z głową skarabeusza. Poszczególne etapy to konkretne symbole – jeden przedstawia potencjał tworzenia, inny jest siłą, która napędza realizację stworzenia, ostatni symbolizuje odrodzone życie. W opowieści pojawia się też Ikar, przeklęty wysłaniec niebios, który leci wyżej i coraz wyżej. Odurzony wysokością zbliża się do Słońca zbyt blisko....

Całość kończy się apoteozą światła – „o świecie tysiąca zachodzących słońc, pirotechniczny recital spycha granice nocy w nadnaturalnym blasku”.

Autor: Sylvestre Jamet

Muzyka: Frédéric Wheeler and Thierry Mercier Sadou.

www.ciemalabar.com